

M

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. 3 -195 1

I N H O U D

I. Communisme Internationaal	blz.	1
II. Activiteit van de C.P.N. en haar Hulporganisaties	"	11
III. Andere stromingen	"	14
IV. Indonesië	"	16
V. Overzicht der stakingen in de maand Maart 1951	"	20

Bijlagen: 6.

INDEX a.

Het collectief deelnemen van vrouwen aan de vredescampagne der communisten.	blz.	1
Politieke propaganda in Nederland van een Nederlandse vrouwendelegatie, die Moskou bezocht.	"	1
Plannen voor een reis van arbeiders uit Nederland naar de U.S.S.R..	"	2
De Europese Arbeidersconferentie te Berlijn; verzoek om contact te leggen tussen hoogovenarbeiders uit het Roergebied en uit Nederland.	"	2
"Europese Raad tegen de Duitse herbewapening" gevormd, waarin ook een Nederlander zitting kreeg.	en "	2 3
Jan Schalker over vrede-stactiek; het Vijfmogendheden-Vredespact-referendum komt ook hier als verder strekkend middel in de plaats van de actie tegen herbewapening van Duitsland.	en "	3 4
Het optreden van de Britse Communistische Partij, "Engelands weg naar het socialisme".	en "	4 5
Bijdrage van Paul de Groot in het Kominform-weekblad; invloed van de nieuwe Britse "partijlijn".	en "	6 7
De technische verzorging van de Kominformkrant (Nederlandse vertaling); betrekkingen met de technische staf van "De Waarheid".	"	8
Titoïstische reacties in België; boek verschenen van de gewezen K.P.B.-er Fernand Demany.	"	8
Verklaring van zgn. C.P.N.-titoïsten" in het orgaan van de "Socialistische Unie"; reactie uit R.C.P.-kring.	"	8
De start van het nieuwe vredespetitionnement in Nederland.	"	9
Verboden van de Franse overheid gericht tegen internationale communistische organisaties, welke tot dusver in Frankrijk zetelden.	"	9
Optreden in België tegen twee belangrijke functionarissen van een te Brussel gevestigde Beroepsafdeling van het W.V.V..	"	9
Berend Blokzijl bedankte voor het vice-presidentschap van het W.V.V.; wie wordt zijn opvolger in deze internationale functie?	en "	9 10

INDEX b.

Het periodiek van het W.V.V. ageert tegen vermeende misstanden in Nederland.	blz.	10
Communistische partijcongressen in Europa; optreden in België van Henk Gortzak namens de C.P.N.	en "	10 11
Een zgn. patriottisch aanbod van de Italiaanse communistenleider Palmiro Togliatti.	"	11
Het jongste ageren van de C.P.N.; het accent valt op het beoogde ontplooiën van actie in de bedrijven; nieuwe eis van 10 % loonsverhoging, met stilzwijgen over de tot voor kort verlangde algemene prijzenstop.	en "	11 12
De stakingen in Nederland als uitgangspunt voor het voeren van verdere communistische agitatie.	"	12
De betekenis van het vredeswerk voor de C.P.N.-leden.	"	13
Teleurstelling van de partijleiding betreffende het uitblijven van een verwachte stakingsgolf over Nederland.	en "	13 14
De "Nederlandse Concentratie" en haar mogelijke relatie met een politiek verwante activiteit in Vlaanderen.	en en "	14 15 16
Verhoogde propaganda van de C.P.N. en de "De Waarheid" tegen de Indonesische Regering.	"	16
Voortdurende bedrijvigheid onder Indonesische schepelingen, zulks op instigatie van de E.V.C.	"	17
Het contact tussen E.V.C. en S.O.B.S.I..	"	17
Indonesisch-Indochinees Comité te Amsterdam opgericht voor de uitzending van deelnemers aan het 3e Wereldjeugdfestival in Augustus 1951 te Berlijn.	en "	17 18
De "Pemuda dan Peladjar Indonesia" (P.P.I.) communistische propaganda-centrale t.b.v. Aziatische studenten te Amsterdam; de "Panitera" in feite het secretariaat van de P.P.I..	"	18
"Tunas", nieuw orgaan van de "Rukun Peladjar Indonesia" (Rupi).	"	18

INDEX c.

Reizen van in Nederland woonachtige Chinezen
naar Denemarken; zij houden mogelijk verband
met politieke communistische activiteit.

blz. 18

Esperanto-orgaan "Volksdemocratisch China"
ook naar Nederland verzonden.

" 19

I. COMMUNISME INTERNATIONAAL.

De koers van het Stalinisme onderging in Nederland geen ingrijpende tactische wijzigingen. Het Prawda-vraaggesprek met Stalin is inmiddels door de C.P.N. in brochurevorm (3 ct. per stuk) massaal uitgegeven, waarvan aankondiging verscheen in De Waarheid (16-3-'51). De kalk-acties tegen de herbewapening van Duitsland en de pamflettenvloed contra de nog steeds oplopende prijzen werden onlangs stopgezet. Het meer algemeen ageren er tegen werd echter onverwijld vervolgd door partij-pers en talrijke communistische woordvoerders.

De doelgerichtheid van de Moskouse vredesacties - o.a. het verzwakken van de defensieve vastberadenheid van het Westen - kwam ook in de jongste periode op velerlei gebieden tot uiting. De vrouwen vooral moeten collectief in beweging worden gebracht om de centrale vredescampagne zoveel doenlijk te schragen. Haar afkeer van geweld en verpaupering dient, zo mogelijk dwars door de partijmuren heen, te worden versterkt. Deze activiteit beoogt in het niet-communistische kamp zoveel mogelijk défaitisme en onrust te kweken, in de verwachting, dat de leuzen van het Stalinisme des te gereeder weerklank zullen vinden.

De reeds in het vorige overzicht vermelde viering van de Internationale Vrouwendag (8 Maart) vatte de partij aan om nogmaals op de steeds grotere rol te wijzen, welke de vrouwen van uiteenlopende politieke kleur en maatschappelijke staat hebben te vervullen in de strijd voor de vrede en tegen de verarmingspolitiek van de overheid. In de maand April zou een speciale vrouwendelegatie uit Nederland, die Moskou op invitatie van het Anti-Fascistische Vrouwencomité aldaar heeft bezocht, verslag uitbrengen van haar bevindingen. Deze bijeenkomsten werden onderdeel van het program der "Maand van Vriendschap met de Sowjet-Unie", waarvoor in Nederland April 1951 is gekozen. De communistische deelneemsters hebben zich met veel ijver van deze propagandistische taak gekweten. De moeder van Piet van Stavoren (de deserteur, die in Nederland wegens zijn gedragingen in Indonesië tot zeven jaar gevangenisstraf werd veroordeeld) heeft o.a. in Amsterdam gesproken op een begroetingsbijeenkomst uitgaande van de Nederlandse Vrouwen Beweging (N.V.B.) en de vereniging "Nederland- U.S.S.R." (NU) samen. Het recente verblijf in de Russische hoofdstad had veel indruk op haar gemaakt. Zij zeide diep te zijn getroffen toen zij bij het bezoek aan kinderclubs en scholen in Moskou ervoer, hoe Russische kinderen alles wisten van hetgeen haar zoon Piet was overkomen en "hun afkeuring uitspraken over de Nederlandse regering" (Waarheid 30-3-'51).

Een ander delegatielid, Aaltje Schaper uit Sneek, zeide o.m., dat het denken en doen van de Sowjet-mensen anders is. "In alles komt tot uitdrukking, dat zij bouwen aan de vrede". Betty Zeehandelaar, vooraanstaand hoofdbestuurslid van het A.N.J.V. en hoofdredactrice van het A.N.J.V.-weekblad "Jeugd", achtte het typerend voor het Sowjetvolk, dat de arbeiders zeggen hoe het moet.

De propaganda voor de Sowjet-Unie wordt ook anderszins door persoonlijke getuigenissen ondersteund. De oproep van een tiental communistische arbeiders, voor wie de communist Stenacker te Amsterdam als secretaris fungeert, duidt daar mede op. De Nederlandse arbeidersklasse moet, blijkens bedoelde groep, een delegatie samenstellen, welke eind April-begin Mei eerstkomend een reis door de U.S.S.R. zal maken teneinde daarna verslag van haar bevindingen uit te brengen. De vereniging "Nederland-U.S.S.R." zou zich bereid hebben verklaard de technische verzorging van deze reis op zich te nemen. Zoals in het verleden zal de WOKS, de Sowjet-Russische Vereniging ter bevordering van de culturele betrekkingen met het buitenland, zich te dien aanzien ook nu wel evenmin onbetuigd laten. Reeds eerder werd opgemerkt hoe deze afvaardigingen gemeenlijk worden gekozen uit betrouwbaar geachte communisten der West-Europese landen.

De zgn. Arbeidersconferentie tegen de Duitse herbewapening (van 23 t/m 25 Maart j.l. in Berlijn gehouden) vormt, naar kan worden aangenomen, ook een onderdeel van de Sowjet-Russische missie onder de arbeidende bevolking van het Westen. De dezerzijds reeds eerder vermelde conferentie beoogde naar eenheid van handelen te streven, zulks onder auspiciën van "Duitse sociaal-democratische arbeiders", die samen met andere arbeiders een voorbereidend comité hadden gevormd.

De "Februari-comité's", aldus werd in Nederland besloten, worden gehandhaafd voor de strijd tegen de Duitse herbewapening en voor de vrede. Zij zijn ingeschakeld bij de samenstelling van een Nederlandse delegatie naar de genoemde Europese Arbeidersconferentie. De financiële voorbereiding van deze reis werd in hun handen gelegd. De afvaardiging naar Berlijn bestond uit elf leden, van wie voor zover bekend, 8 afkomstig uit Amsterdam.

De Waarheid berichtte op 27 Maart j.l., dat deze Nederlandse delegatie van de hoogovenarbeiders uit het Roergebied het verzoek ontving "om een nauw contact tot stand te brengen tussen hen en de Nederlandse hoogovenarbeiders, met het doel samen te overleggen op welke wijze de arbeiders van de zware industrie een actieve rol kunnen spelen in de strijd tegen de Duitse herbewapening".

In het gevormde Europese Arbeiderscomité werd "als eerste stap" naar het hiervoren vermelde een gedelegeerde van de hoogovens te Velsen met algemene stemmen gekozen (mogelijk de afgevaardigde W. van Tilburg, kraandrijver bij de Hoogovens te IJmuiden-Velsen).

Op 28-3-'51 berichtte "De Waarheid", dat de delegatie uit Nederland aan de Roerarbeiders een oproep had gericht om nauw contact te onderhouden en samente werken tegen de gemeenschappelijke vijand - de wapenfabrikanten.

Na de conferentie is, volgens het C.P.N.-dagblad, een Europese Raad tegen de Duitse herbewapening gevormd. Daarin heeft ook een Nederlander zitting gekregen naast leden van Duitse en andere nationaliteit. De Waarheid constateer-

de naar aanleiding daarvan, dat het permanente overleg er dus al is. Het is niet duidelijk of de evengenoemde Europese Raad tegen de Duitse herbewapening identiek is met het Europese Arbeiderscomité.

In alle bedrijven, aldus de plannen, moeten nu comités tegen de Duitse herbewapening worden gevormd. "Zijde aan zijde met de Duitse arbeiders, kunnen wij de herbewapening van Duitsland verhinderen en zo de vrede verzekeren", schreef De Waarheid d.d. 28 Maart j.l.

Dezerzijds wordt herinnerd aan de behoefte van de Sowjet-Russische buitenlandse politiek om zich met alle middelen te blijven verweren tegen een West-Europese éénwording, in welke vorm deze begeerde integratie dan ook zou worden nagestreefd. Aan het in de Europese Arbeidersconferentie te Berlijn gepleegde overleg behoort meer dan incidentele betekenis te worden toegekend. De conferentie is een nieuw instrument in handen van het Kremlin, mede geliet op de ver gevorderde staat van ontwikkeling van het Plan-Schuman (West-Europese steenkool- en staalproductie).

Tevens treedt nog duidelijker dan voorheen de nauwe relatie aan den dag tussen deze actie en het communistische hoofdproject, het ijveren voor een Vijfmogendheden Vredespact (vide overzicht no. 2 - '51, blz. 2 en 3).

In overzicht no. 2 - 1951 blz. 5, is vermeld, dat de inzameling van handtekeningen tegen de remilitarisatie van Duitsland ook in Nederland zo snel mogelijk wordt beëindigd teneinde met het vredespact-petitionnement te kunnen werken. Als datum voor de definitieve omschakeling geldt thans 28 April e.k.. De strijd tegen de Duitse herbewapening zal in tal van nieuwe vormen met de meeste kracht worden voortgezet en uitgebreid. De bedrijvigheid moet worden geleid in één hoofdbedding, te weten het inzamelen van handtekeningen voor de door het wereldcommunisme gestelde doel: het sluiten van een vredespact tussen de Grote Vijf. Het tot dusver ontbreken van meer positieve resultaten van de Parijse conferentie der plaatsvervangende ministers van buitenlandse zaken der Grote Vier voorspelt intussen weinig goeds. Wat zijn de reële bedoelingen van het Kremlin met het nieuwe vredesplan? Het door een referendum onder de volkeren "af te dwingen" Vijfmogendheden Vredespact dreigt ook al weer een schijnvertoning te worden, waarmede de Sowjet-Russische diplomatie haar voordeel poogt te doen.

Jan Schalker, het lid van het Dagelijks Bestuur der C.P.N., heeft de vredestactiek van Moskou zojuist opnieuw belicht in het scholingstijdschrift "Politiek en Cultuur" (April 1951, 6e jrg. no. 4). De ontwikkeling van het zgn. vredesoffensief moet steeds meer worden geleid in de richting van het contact met de breedste massa's der vredelievende volkeren over de gehele wereld.

De in Februari 1951 te Berlijn opgerichte Wereldvredesraad heeft z.i. de opgave om aan de vele millioenen, die tot dan reeds actief hebben deelgenomen, nog velen toe te

VERTROUWELIJK

voegen, die bezwaren hadden en twijfelden aan de goede trouw van deze zaak. De anti-atoombomactie van Stockholm kon, volgens Schalker, bij vele twijfelaars nog de vraag doen rijzen of het verbod van de atoombom de oorlog werkelijk zou kunnen uitbannen en of een dusdanig verbod uiteindelijk toch niet alleen in het voordeel zou kunnen zijn van de Sowjet-Unie.

De nieuwe oproep (van de Wereldvredesraad), dus het streven om tot het sluiten van een Vijfmogendheden Vredes-pact te komen, zal ook deze mensen, die eveneens voor de vrede zijn, kunnen brengen tot het zetten van hun handtekening. Tot beter begrip van de communistische berekeningen zij hier verwezen naar een citaat uit Schalkers's beschouwing over de centrale taak (van de partij) voor de komende maanden (Bijlage I). Dezerzijds wordt daarbij aangetekend, dat de in "Politiek en Cultuur" gegeven interpretatie stellig meer is dan een exposé van een C.P.N.-kijk op de vredescampagne. Veeleer mag worden verondersteld, dat hier sprake is van een door het Kominform geïnspireerde nieuwe campagne voor vrede en welvaart.

+ + +

Voor het onderkennen van de jongste gedragingen van het communisme in West-Europa kan worden teruggezien op een verrassende ontwikkeling in het optreden van de Britse communistische leiders. De partij van Harry Pollitt en R. Palme Dutt was in het verleden geenszins de vaandeldraager voor de meest geprononceerde denkbeelden en plannen van het wereldcommunisme. In de gewijzigde omstandigheden, voortvloeiende uit de nieuwe, breed opgezette vredescampagne van Moskou, kan de aanleiding worden gezocht van het door Harry Pollitt op 1 Februari j.l. gelanceerde project "The British Road to Socialism" (De Britse opgang naar het Socialisme).

Het plan behelst een nieuwe agitatie tegen de regeringspartij in het Verenigd Koninkrijk. Op 10 Februari 1951 bevatte de Britse communistenkrant "Daily Worker" een oproep aan de plaatselijke Labour-partijen om haar kracht te tonen en een nood-conferentie van de Labour Party te eisen ter bepaling van een nieuwe politiek. De formulering van de genoemde "British Road to Socialism" is in extenso opgenomen in het Kominform-weekblad en in de officiële Sowjet-Russische krant "Prawda". Uit dien hoofde kan worden gesproken van een welberaamde opzet, waarvoor de communistenleiders in Engeland bij voorbaat van het Kominform en van Moskou hetzij goedkeuring of instructie moeten hebben ontvangen.

De grote belangstelling, welke het nieuwe (lange termijn) program van de Britse C.P. ook buiten de partijkringen oogst, zou de partijleiding zelf hebben verrast. Men heeft het project in massa-oplaag onder de bevolking

verspreid. De Waarheid (13-4-'51) schrijft over de herdruk van 200.000 exemplaren. De totale uitgifte moet echter tot heden reeds op 300.000 worden geschat.

De feitelijke inhoud van "Engelands weg naar het Socialisme" berust op de volgende punten:

1. het nieuwe program vertoont een duidelijke afwijking van dat, waarop de algemene verkiezingscampagne van 1950 in Groot-Brittannië steunde. Het laatstgenoemde legde nog de nadruk op de revolutionnaire, internationale aspecten van het communisme, terwijl het jongste ontwerp juist met grote voorzichtigheid het gewelds-element, dat altijd aan communistische methoden wordt toegeschreven, uit de weg is gegaan en het "nationale" gevoelen accentueert;
2. het verwerpt de gedachte aan de doelstelling om het Britse Wereldrijk te vernietigen in de strijd tegen het imperialisme, waarmede het "Empire" tot dan werd vereenzelvigd;
3. het jongste program doet ook een beroep op de maatschappelijke middenlaag (winkeliers, kleine zakenlieden, kortom de middenstand);
4. het toepassen van "geweld" wordt niet principieel verworpen. Met een verwijzing naar de verwachting, dat de grote kapitalisten hun privileges niet zonder actieve tegenstand, met inbegrip van geweld, zullen prijsgeven, wordt gesuggereerd, dat men geweld met meer geweld zal overmeesteren;
5. het program is niet anti-Amerikaans, d.w.z. het ondersteunt de strijd van het vredelievende Amerika (van Paul Robeson) contra Wallstreet.

Het anti-communistische (in Engeland uitgegeven) tijdschrift "East Europe" (15-3-'51) beschouwt Engeland en Spanje thans als voor het wereldcommunisme strategisch gewichtiger gebieden dan Frankrijk en Italië. De laatste vergadering van het Kominform zou beide landen tot de hoofdobjecten in Europa hebben verklaard. Dit is voorshands een oncontroleerbare bewering van het geciteerde blad, zij het steunend op een aantrekkelijke veronderstelling.

Van belang is te dezer plaatse het commentaar, dat de Waarheid-redactie aan het nieuwe program der Britse partijleiding heeft gewijd. Deze kanttekening heeft betrekking op een artikel van Palme Dutt in de Nederlandse uitgave van "Voor een duurzame Vrede, voor Volksdemocratie!" (Vrijdag 13 April 1951). Dit artikel, zo luidt het, is voor Nederlandse lezers eveneens van grote betekenis, "vooral om het feit, dat kameraad Dutt hier een onderzoek instelt wat het door de Engelse partij opgestelde program "Engelands weg naar het socialisme" voor de koloniale wereld betekent, vooral voor die landen, die sinds eeuwen onder Engels koloniaal beheer staan" (Waarheid 13-4-'51). De redactie acht dit artikel voor de studie van het nationale vraagstuk in onze tijd van gewicht.

De "soepele" wijze, waarop de Britse communisten thans - met consent van de internationale leiding van het Stalinisme - hun zaken voordragen is ohmiskenaar mede bevorderlijk voor het steunen van de campagne van de Wereldvrederaad (Vijfmogendheden Vredespact). Deze actie zal tevens het optreden inspireren van de zusterpartijen elders.

+ + + +

De algemeen secretaris der C.P.N. heeft in het Koninform weekblad d.d. 13-4-'51 (Nederlandse vertaling) een artikel van 2 kolom tekst gewijd aan "De strijd van het Nederlandse volk voor vrede en onafhankelijkheid" (bijlage II). In genoemd "Orgaan van het Informatiebureau der Communistische en Arbeiderspartijen" geeft Paul de Groot zijn visie op de regeringscrisis in Nederland met de bekende verwijten aan Washington, gepersonifieerd in Generaal Eisenhower. Na een uitweiding over de "uitbuiting, waaraan de Indonesische werkers zijn onderworpen" (hun dagloon heeft de waarde van een handvol rijst) vervolgt de schrijver: "De graad van uitbuiting verscherpt zich ook in Nederland".

En verder: "Men ziet de ontevredenheid onder de massa's toenemen tegende bewapeningswedloop, tegen de oorlog in Korea, tegen de herbewapening van West-Duitsland en tegen de onderwerping van de regering aan de Amerikaanse imperialisten". Zijn artikel behelst voorts het gebruikelijke requisitoir tegen de leiders van de Partij van de Arbeid, "de meest verbeterde aanstokers van een anti-Sowjet-oorlog" en "slaafse instrumenten van Wallstreet". Verder wordt gememoreerd de Open Brief van de C.P.N. aan het congres van de P.v.d.A., "waarin de eenheid van communisten en socialisten in de strijd voor brood en de belangen van de werkers werd voorgesteld". De partij voert, zo luidt het voorts, een verbitterde strijd tegen het sectarisme. De Communistische Partij, aldus De Groot, is van mening, dat het noodzakelijk is aan de socialistische werkers de verraderlijke rol van hun leiders duidelijk te maken en "hen te winnen voor de strijd voor brood, vrede en vrijheid".

De Groot geeft in het artikel hoog op over de omvang van de vredesbeweging in Nederland. Vijf en zeventig duizend mensen hadden op 25 Februari, de herdenkingsdag van de "patriottische" staking van 1941, gedemonstreerd tegen de Duitse herbewapening (vide maandoverzicht no. 2 - 1951, waarin de vorenvermelde numerieke overdrijving eveneens is gesignaleerd).

Eén alinea van het artikel van Paul de Groot bevat gegevens over de activiteit van de Nederlandse werkers in de strijd voor de verdediging van hun levenspeil, dat elke dag daalt. Met discriminatie van de "verklaring van onafhankelijkheid van de Indonesische Republiek" stelt De Groot, dat in feite het imperialistische juk op Indië nog zwaarder geworden is als gevolg van de huichel-

achtige comédie van de "machtsoverdracht". Aan het einde van zijn bijdrage vermeldt de algemeen secretaris der C.P.N., dat de partij heeft besloten aan de campagne voor het sluiten van een vredespact tussen de Grote Vijf het actiefst deel te nemen.

In grote trekken is er een duidelijke overeenkomst tussen de door De Groot gestelde zgn. patriottische taken van de arbeidersklasse, mede t.a.v. de onderdrukte volkeren, en de uiteenzettingen van Harry Pollitt, alg. secretaris en R. Palme Dutt, plv. voorzitter van de Britse Communistische Partij, n.a.v. het nieuwe program "Engelands weg naar het socialisme" (bijlage III). Het verschil is, dat het exposé van De Groot een incidenteel karakter heeft, terwijl de woordvoerder der Britse Communistische Partij ook nog een leerstellig geluid laat horen. De Waarheid-redactie heeft de relatie tussen beide artikelen geaccentueerd, waar zij op 13-4-'51 in een beschouwing over de bedoelde bijdragen vaststelt, dat De Groot bijzondere aandacht heeft besteed "aan de heldhaftige strijd der Indonésische volksmassa's, die de strijd voor hun onafhankelijkheid van het imperialisme ongebroken voortzetten".

Het C.P.N.-dagblad heeft zich echter genoodzaakt gezien te constateren, dat de 5 % loonsverhoging - door De Groot in het artikel als eis gesteld t.a.v. de te voeren actie voor het behoud van het loon - ofschoon juist geacht op het moment, dat deze het artikel schreef, door de tijdsomstandigheden reeds werd achterhaald.

De ontwikkeling, aldus "De Waarheid, is sindsdien niet blijven stilstaan; de prijzen blijven stijgen, waartegen de regering gekomen is met de oproep 5 % loonsverhoging toe te kennen".

Daartegenover stelt nu de arbeidersklasse de eis van 10 % als eerste compensatie tegen de stijging van het levenspeil. Over een door de C.P.N. verlangde algemene prijzenstop wordt in deze rectificatie evenwel niet gerept. (Zie ook hoofdstuk II van dit overzicht).

+ + +

"De Waarheid" van 29 Maart j.l. bevat een tegen het "fascistische" Tito-regiem gericht overzicht uit de pers van de Joegoslavische politieke emigranten. De herkomst van dit artikel werd niet vermeld, wat bij de plaatsing ervan in het Belgische zusterblad "De Rode Vaan" op 5-4-'51 wel is gebeurd. Het geldt hier een overdruk van een beschouwing in het Kominformweekblad (Nederlandse vertaling) d.d. 23-3-'51. De technische staf van het Waarheid-krantenbedrijf plaatste het stuk in een voor het C.P.N.-dagblad ongebruikelijke opmaak en ander lettertype. Het bleek bij onderzoek de bredere kolom en het letterbeeld van het Kominformweekblad in Nederlandse vertaling te zijn.

Niet kon worden nagegaan of meerdere communistische dagbladen in West-Europa de desbetreffende Kominform-beschouwing

in gelijklopende tekst hebben overgenomen.

Dezerzijds werd reeds eerder over bepaalde gegevens beschikt, welke op een nauwe samenwerking duiden tussen de technische verzorgers van De Waarheid en van de nieuwe Kominform-uitgave. Het hiervoren gesignaleerde verschaft een nadere aanwijzing voor deze overigens voor de hand liggende situatie.

Medio Maart j.l. heeft de voormalige K.P.B.-functionaris Fernand Demany een boek doen verschijnen onder de titel "Si c'était à refaire" (XI - 178 blz.) (vrij vertaald: "Als dat kon worden overgedaan").

Demany, die in 1950 uit de Kommunistische Partij België werd gezet - ofschoon hij zelf beweert tevoren vrijwillig als partijlid en bestuurder te hebben bedankt - doet in dit werk geen onthullingen. Deze politieke figuur heeft nog, zoals bekend, in 1949 namens de K.P.B. een huldigingsgeschrift aan Stalin gewijd, ter gelegenheid van diens 70ste verjaardag. In een voorwoord van het onderhavige boek stelt hij thans vast, dat de Kommunistische Partij van België geen communistische partij meer is. Zij zou - minstens in de persoon van haar leiders - hebben opgehouden een authentieke nationale partij te zijn, het geheel van haar acties opofferend aan de enkele belangen van de Sowjet-Unie ("sacrifiant la totalité de son action aux seuls intérêts de l'Union Soviétique").

In het jongste werk van Demany wordt onverholen uiting gegeven aan de sympathie voor maarschalk Tito in zijn strijd tegen het Kominform. Voorshands kan niet worden vastgesteld of Demany zich geroepen voelt, dan wel voldoende politiek ambitieus is om te pogen in de communistische gelederen eventueel een Titoïstische scheuring tot stand te brengen. In Nederland (vide overzicht no. 1 en 2 - 1951) is hiervan nog geen sprake. Hier heeft de C.P.N. bij wijze van tegenhanger van vele uit het buitenland komende berichten over Titoïsme in de zusterpartijen, de Kominform-berichtgeving verder verspreid, dat juist aanzienlijke ledenwinst der communistische partijen aldaar viel te vermelden. De C.P.N. zet overigens haar waarschuwingen tegen het Titoïstische gevaar voort, na haar recente aanvallen op de gewezen partijleden Gerrit Roorda en Carlos Pronk.

De "Nieuwe Wereld" (orgaan van de Socialistische Unie) bevatte d.d. 17 Maart 1951 een uitvoerige verklaring van "C.P.N.-titoïsten, die zich nog niet met name bekend wilden maken". Alleen het trotskistische blad "De Tribune" (24-3-'51) heeft op bedoelde publicatie gereageerd, met een beschouwing van v.d.K(olk), in casu de R.C.P.-hoofdbestuurder Theo van Tijn. (bijlage IV). Daarin komen gedachten voor, welke in menige passage stroken met de politieke ideeën van Demany voornoemd.

+ + +

In verschillende landen zal weldra worden begonnen met de voorgenomen grootscheepse handtekeningscampagne ten behoeve van het sluiten van een Vredespact der Grote Vijf. De actie is op 8 April j.l. o.a. in Hongarije en Denemarken ingezet. In Nederland zal het startsein waarschijnlijk eerst in de loop van April, mogelijk pas begin Mei a.s. worden gegeven.

Het initiatief van de (communistische) Wereldvredesraad blijkt zorgvuldig te zijn uitgewerkt teneinde deze nieuwe propagandastunt van Moskou zo effectief mogelijk te doen worden. Onder de huidige omstandigheden zal het de communistische leiders (Kominform en Kremlin) wel onaangenaam hebben getroffen, dat de Franse Regering nu ook de deur heeft gewezen aan de Wereldvredesraad, welke tot dan zijn domicilie in Frankrijk had. De Waarheid maakte op 9-4-'51 melding van het bedoelde uitbanningsdecreet. Het is in feite een vervolg op soortgelijke beslissingen, welke de Franse overheid in Januari j.l. trof tegen het Wereld Vakverbond (W.V.V.), de Wereldfederatie van de Democratische Jeugd (W.F.D.V.) en de Internationale Vrouwen Federatie (F.D.I.F.), alle belangrijke internationale organisaties in dienst van de Stalinistische propagande-centrales. Protesten van de C.P.N. en haar hulporganisaties bleven ook hier niet uit. In bijlage V van dit overzicht wordt tot beter begrip van de hierdoor ontstane situatie dezerzijds toelichting op bedoelde besluiten gegeven. Het W.V.V. wordt in Wenen (Russische zône) gehuisvest. De W.F.D.V. vestigt zich in Boedapest. Nopens de domiciliëring van de overige "ballingen" zijn dezerzijds nog niet voldoende gegevens beschikbaar.

In België is onlangs een der zgn. Beroepsafdelingen van het W.V.V. indirect getroffen door de uitwijzing uit dat land van twee personen, die geacht mogen worden sleutelposities in de internationale vakbeweging te bekleden. "De Rode Vaan" van 23 Februari j.l. vermeldde terzake de uitwijzing van Antoine Schroeder (van Luxemburgse nationaliteit), secretaris van de te Brussel zetelende Internationale Unie van Vakbonden der Mijnwerkers. Hetzelfde blad (26-2-1951) releveerde ook de uitwijzing uit België van Henri Turrel (Frans staatsburger), algemeen secretaris van de vorengenoemde Unie.

De gevolgen van dit ingrijpen kunnen nog niet worden overzien. Het optreden van de Belgische overheid, formeel niet gericht tegen de Mijnwerkers Beroepsafdeling, zou, gelet op de gewichtige taken van bedoelde functionarissen, protest-acties kunnen teweeg brengen. Daarvan is tot heden echter niet openlijk gebleken.

Tot voor kort bekleedde de landelijk voorzitter van het Verbond van Bedrijfsbonden Eenheids Vak Centrale een representatieve functie als een der vice-voorzitters van

het W.V.V. De Waarheid van 3 April 1951 heeft het aftreder van Berend Blokzijl in die kwaliteit bericht. Doet deze mutatie mogelijk haar invloed gelden op de positie van de E.V.C. in het internationaal W.V.V.-milieu? Misschien is er te dien aanzien alleen sprake van een personele mutatie binnen de E.V.C.-topleiding. Mogelijk wordt Bertus Brandsen, de Verbondssecretaris van de E.V.C., een politiek geschikter kandidaat geacht voor het bezetten van deze internationale post. Hij is niet, zoals Blokzijl, een na-oorlogs partijlid.

"De Wereldvakbeweging" (5 Maart 1951 no. 5) bevat een hoofdartikel van Louis Saillant, secretaris-generaal van het Wereldvakverbond. Daarin wordt het decreet van 24 Januari 1951 van de Franse Minister van Binnenlandse Zaken nogmaals als onrechtmatig en ongemotiveerd gelaakt. (Opm.: Het blad vermeldt als datum van de verordening 26 Januari 1951). Het W.V.V. zal er, volgens Saillant, noch in het algemeen, noch onder de geweldige massa van arbeiders en arbeidsters enig moreel nadeel van ondervinden.

De uitwijzing wordt een daad te meer genoemd, welke kan worden toegevoegd aan de reeds uitgebreide lijst van onderdrukingsmaatregelen der internationale reactie. De gedwongen zetelverplaatsing brengt, zo wordt gezegd, geen verwijdering tussen het W.V.V. en de arbeidende klasse, die overal ter wereld present is en voor de vrede strijdt.

Dezelfde aflevering van het W.V.V.-orgaan, dat, zoals bekend elke 14 dagen in de moderne talen verschijnt, bevat een artikel van Corinne Snel (de bekende communiste Trijntje Snel) over "Krotten en Kanonnen in Nederland". De volkshuisvestingsproblemen worden door haar op gelijke manier besproken als door de communistische pers hier te lande. Tekst en foto-materiaal moeten de indruk vestigen, dat Nederland aan het gros van zijn werkers slechts ontbering en sociale achterlijkheid heeft te bieden. Evenals in het artikel van Louis Saillant wordt hier tevens de communistische vredestrom gerocerd. Daarbij ontbreekt het niet aan de bekende discriminatie van de leiders der twee grootste politieke partijen in Nederland.

+ + +

Op organisatorisch terrein valt binnen het bestek van dit overzicht melding te maken van het houden van partij-congressen der c.p.'en, o.m. in België en Italië. De Waarheid (28-3-'51) gaf verslag van een begroetingsrede van Henk Gortzak, namens de C.P.N. uitgesproken ter congreszitting van de K.P.B.. Hij zeide "in weerwil van alle onderdrukingsmaatregelen van de regering-Pholien" het woord te voeren. Het proletarische internationalisme

was, volgens het Waarheid-verslag, sterker dan deze kliek. Het was noodzaak te leren uit de internationale ervaringen, waartoe het blad van het Informatiebureau, dat thans ook in het Nederlands verschijnt, een grote steun heet te zijn.

Namens de Franse zusterpartij voerde Etienne Fajon het woord; Waldeck, secretaris van de c.p. van het Saargebied en lid van het bestuur der West-Duitse communistische partij besteeg eveneens het spreekgestoelte.

Binnen het bestek van een kennelijk weloverwogen "patriottische" matiging, welke, mede gelet op het jongste program der Britse c.p., thans opgang maakt bij het toepassen vande internationale communistische tactiek, is een aanbod van Palmiro Togliatti van betekenis. Laatstgenoemde deed op het 3 April j.l. geopende 7e congres der Italiaanse c.p. een pacificatie-aanbod.

De Italiaanse Communistische Partij heette bereid te zijn haar oppositie op te geven tegenover een regering, die Italië bevrijdt van het Atlantisch Pact en een onafhankelijke politiek voert. Deze bereidverklaring noemde Togliatti een poging om het vraagstuk van oorlog of vrede op een positieve wijze aan de orde te stellen. De communisten voerden niet alleen een klassepolitiek, maar ook een nationale politiek (Waarheid 4-4-'51).

De gevolgen van het Marshall-plan analyserend, zeide Togliatti, dat zelfs in de zwartste tijd van het fascisme zulk een onbeschaamd vertoon van luxe naast de grootste ellende, als thans in Italië het geval is, niet was voorgekomen. En zulk een toestand bestaat, volgens de partijleider der communisten in Italië, onder een regering, geleid door mensen, die zich "christenen" en "democraten" noemen. Hij stelde nogmaals vast, dat de leiding in de strijd voor de vrede van het volk der Sowjet-Unie komt, zulks in contrast met de gedragingen van de Amerikaanse imperialisten en hun opvatting, dat sociale veranderingen, waar ook ter wereld, hun militaire interventie nodig maken.

Het zwart-wit procedé van armoede en rijkdom wordt in dezelfde trant toegepast door de C.P.N., aangepast aan het maatschappelijke klimaat van Nederland.

II. ACTIVITEIT VAN DE C.P.N. EN HAAR HULPORGANISATIES.

Het is de communistische leiders in Nederland nu vooral te doen om deining in de bedrijven te veroorzaken, ongeacht welke motieven tot zulke agitatie kunnen leiden. Meer en meer komt de klemtoon te liggen op het vraagstuk van loonsverhoging zonder meer.

Dientengevolge is het daarmede nauw verband houdende prijzenbeleid door de C.P.N. naar de achtergrond gedrongen. De aanvankelijke, gecombineerde eis van 5 % loonsverhoging

plus invoering van een algemene prijzenstop, is, na de recente beslissing van de Regering, omgebogen naar een nieuw, enkelvoudig desideratum. Op 3 April j.l. heeft de C.P.N.-fractie daaraan uiting gegeven in de Tweede Kamer door het indienen van een motie harerzijds. Ze behelst, dat de toegekende 5 procent loonsverhoging opnieuw onvoldoende is om de gestegen kosten van het levensonderhoud op te vangen. Onverwijld, aldus de tekst ervan, is een nieuwe loonsverhoging van 10 procent noodzakelijk. Licht in het zwijgen van de C.P.N. en de aan haar onderhorige E.V.C. over de voor kort met zoveel fanfare geëiste algemene prijzenstop de stilzwijgende erkenning, dat dit laatste onder de huidige krachtsverhoudingen niet te realiseren is?

In door de C.P.N. ondertekende en in de tweede week van April in den lande verspreide pamfletten luiden de slotleuzen:

Voor een loonsverhoging van 10 pct!
Voor een vredesverdrag van de Grote Vijf!
Leve de eenheid van alle werkers!

Nu geen woord meer over de prijzenstop, maar des te meer aandacht voor de hier en daar uitgebroken stakingen onder personeel van Verkade en Albert Heyn te Zaandam, in Enschede onder wevers in dienst van de firma Jannink, in de Z.O.-hoek van Friesland onder D.U.W.- en andere arbeiders

Het ligt voor de hand, dat juist de laatste weken naar buiten de indruk kon ontstaan van een bepaalde inertie in de partij zelf. Deze wordt echter, bij nadere beschouwing, in niet geringe mate opgeheven door haar bemoeienissen (menigvuldig achter de schermen) met economische strijdvormen. Deze worden voor zover doenlijk, ten uitvoer gebracht door de vakbeweging onder controle van de C.P.N.-leiding. Het vorenvermelde C.P.N.-pamflet (zie bijlage VI) toont aan, dat de partij de verstoring van het arbeidsproces probeert te gebruiken voor verder liggende politieke doelstellingen.

Toch vertoonden de maand Maart en de maand April, - voor zover verstreken - een in organisatorisch opzicht ongewoon beeld van passiviteit. Waar blijven de statutair voorgeschreven jaarlijkse congressen van enkele der voornaamste hulporganisaties? Het A.N.J.V. heeft evenmin als de N.V.B. en "Nederland-U.S.S.R." nog enige aanstalten gemaakt voor het convoceren van deze verplicht voorgeschreven jaarbijeenkomsten, in tegenstelling met 1950. Toen werden de hier genoemde congressen in Maart-April prompt gehouden.

Daarentegen verloopt het organisatieleven in de bij de E.V.C. aangesloten bedrijfsbonden wel volgens plan. In hoeverre dit uitstel te maken heeft met enige instructie van bovenaf kon niet worden vastgesteld.

De activiteit van de partij wordt momenteel vrijwel uitsluitend gestimuleerd door het vredesmotief en de loonstrijd.

Intern tracht de partijleiding zoveel mogelijk te bevorderen, dat haar leden zonder uitzondering met volle toewijding aan alle geledingen van het "vredeswerk" metterdaad zullen deelnemen. In het bijzonder keerde de leiding der C.P.N. zich tegen het in de partijgelederen heersende gevoel van *défaitisme*, vooral tegen de overtuiging, dat een oorlog op den duur toch onvermijdelijk zou wezen. Men gaat daarbij, in overeenstemming met de agitatie in het openbaar, zeer ver met de bekende verdachtmakingen tegen Amerika.

De start voor de nieuwe vredescampagne voor het Vijf-mogendheden Vredespact is uiteindelijk voor Nederland bepaald op de laatste week van April 1951.

De leiding heeft niet verheeld, dat zij ernstig is teleurgesteld in haar verwachting, dat de prijsverhogingen onmiddellijk een algemene stakingsgolf over Nederland zouden teweegbrengen. Aan verwijten over het te dezen ernstig tekortschieten van het partij- en vakbewegingskader ontbrak het de laatste weken zeker niet. Speciaal de E.V.C.-leiders, verkerend in een positie tussen hamer en aambeeld, zaten in de hoek waar de slagen der critiek vielen. Het werd in partijkringen als een handige manoeuvre van de regering Drees bestempeld om onmiddellijk een 5 % loonsverhoging af te kondigen. Daarmede had zij de arbeiders om de tuin geleid en een algemene staking voorkomen. Ook het N.V.V. had naar het oordeel van communistische voormannen handig gemanoeuvreed. Partij en E.V.C. zouden volgens de stemmen binnenskamers de gunstige gelegenheid om alles "plat" te krijgen door gebrek aan doortastingsvermogen en slechte voorbereiding hebben laten voorbijgaan. Vooral de situatie bij de scheepswerven en in de havens, waar de spanning onder de arbeiders zou zijn opgelopen, moest de communisten hevig teleurstellen. Daar gebeurde uiteindelijk toch niets belangrijks. Het arbeidsproces vond ongestoord voortgang. Een éénuurs-staking (met regenverlet) aldaar kon het ontplooiën van massale actie geenszins bewerkstelligen, omdat naar het oordeel in partijkringen én de C.P.N. én de E.V.C. te laat waren gekomen. De demonstraties van huisvrouwen tegen de stijgende prijzen, welke betogingen hier en daar plaats vonden, bleken evenmin op het juiste tijdstip te zijn gehouden. Zij kwamen als mosterd na de maaltijd en misten derhalve hun uitwerking.

Uit deze korte opsomming zou kunnen worden geconcludeerd dat de C.P.N. en haar aanhang ook thans bekwaamer bleken in het formuleren van zelfcritiek dan in het forceren van een revolutionaire situatie. Dit wettigt echter niet de conclusie, dat de algehele toestand geen nabijliggende gevaren inhoudt voor een verdere handhaving van de arbeidsvrede. In het buitenland - b.v. in de Londense

haven - trad onlangs aan den dag hoe zeer onberekenbare factoren (o.a. persoonlijke incidenten) alsnog ongewenste spanningen kunnen verwekken en zich als verrassingselement doen gelden.

III. ANDERE STROMINGEN.

Op 4 November 1950 werd in Utrecht opgericht de "Nederlandse Concentratie" (N.C.) Kort voor dit tijdstip werd door een aantal Nederlanders en Belgen, onder wie 8 initiatiefnemers van de thans opgerichte N.C., een adres opgesteld in verband met bezwaren tegen het besluit van de Atlantische Raad tot vorming van een Atlantisch leger. In dit adres, gericht tot leden van het Koninklijk Huis van Nederland en België, alsmede tot de volksvertegenwoordigers van beide landen, meenden de ondertekenaars stelling te moeten nemen tegen het feit, dat er te weinig aandacht zou zijn geschonken aan de handhaving van de eigen nationale onafhankelijkheid der betrokken landen. Zij deden een beroep op de geadresseerden om een amendement op het betrokken besluit in te dienen van een zodanige strekking, dat Nederland en België dan alleen met de oprichting van een Atlantisch leger accoord zouden gaan, indien aan een drietal voorwaarden zou zijn voldaan.

Deze voorwaarden komen hierop neer, dat in de eerste plaats het Atlantische leger opgeheven zou worden, indien de bedreiging door Sowjet-Rusland na verloop van tijd zou ophouden te bestaan; ten tweede, dat niet de gehele nationale strijdmacht wordt ondergebracht in deze Atlantische eenheid; ten derde, dat de manschappen van het deel der strijdkrachten, dat tijdelijk in de Atlantische eenheid wordt ondergebracht, onder nationaal commando komen te staan.

Het Secretariaat van de adressanten werd waargenomen door Dr A.J.Verbrugh, Bankastraat 26 te Dordrecht.

Onder het opschrift "Diets Holland ontwaakt" verscheen in het zich noemende Vlaams-nationale weekblad "Opstanding" van 11 November 1950 (politiek strijdblad van de zgn. "Vlaamse Concentratie") een verslag van de oprichtingsvergadering van de Nederlandse Concentratie. Op een gehouden persconferentie werd door de voorzitter, Mr. W.Beernink, doel en wesen van de beweging uiteengezet, als enerzijds het beklemtonen van de Nederlandse zelfstandigheidswil o.m. ten overstaan van het gebeuren in de Oost en met de Koninklijke Marine, anderzijds de wil tot eenmaking van Noord en Zuid, de historische gebondenheid van de Nederlanden. Het voorlopig comité, aldus het verslag, had plaats genomen achter een met een oranje-blanje-bleu vaandel behangen tafel. Het bestand uit:

VERTROUWELIJK

G.G. van Blokland	- Utrecht
Drs G. de Bruyn	- Rotterdam
N.Grijpink	- Nijmegen
Dr J.Karsemeyer	- Dordrecht
Mr Dr J.Meulink	- Enschede
C.M.van Moorsel	- Voorburg
Jan Olsen	- Oostende
Th.J.J.A.Spoelder	- Breda
Dr A.J.Verbrugh	- Dordrecht

Volgens "Opstanding" kunnen de statuten van de beweging worden samengevat met de woorden: Christelijk en nationaal herstel van de Nederlanden en massa-emigratie naar Zuid-Afrika en andere overzese gebiedsdelen.

Volgens Mededeling no. 1, van 30 November 1950, wil de N.C. openbare protestvergaderingen organiseren, die gericht zijn tegen het "voze wereldeenheden-idealisme van deze tijd, en tegen de onbezielde regeringspolitiek, welke leidt tot volledige uitverkoop van onze nationale goederen aan het buitenland". Verder wil de N.C. adviezen gaan verstrekken aan regering, volksvertegenwoordiging, pers en eventuele andere instellingen. Deze adviezen zouden zaken betreffen van buitenlandse politiek en landsverdediging, samenhangend met het nationale geestelijke leven. Zij wil geen politieke partij vormen, omdat zoals ze zegt "de politieke partijen in ons land haar ontstaan danken aan geestelijke stromingen, die grote principiële scheidslijnen in ons volk hebben getrokken en die niet door een actie ten bate van een beperkt doel kunnen worden doorbroken. Maar de N.C. wil wel een nationale werking in het gehele Nederlandse volk! waarbij mensen uit allerlei kring, onder handhaving van eigen beginselen, de zelfstandigheid van ons land zullen bevorderen, en daardoor de beste waarborg tot de vrede zullen geven, die wij Nederlanders kunnen bieden. De N.C. wil er op aandringen, dat bepaalde figuren hun houding in een voor Nederland gunstige zin herzien".

Als leden van het Algemeen Bestuur werden vermeld: Mr W.Beernink, voorzitter; C.M. van Moorsel; Th.J.J.A. Spoelder, penningmeester; Dr A.J.Verbrugh, secretaris.

Dezerzijds kan worden vastgesteld, dat het op de activiteit van de Nederlandse Concentratie gebleken resultaat gering is te noemen. De dagbladders toont hoegenaamd geen belangstelling en de belegde vergaderingen trekken weinig bezoekers. Ook met de geldmiddelen schijnt het niet naar wens te verlopen.

Het is gebleken, dat de N.C. in hoofdzaak steunt op personen, van wie bekend is, dat ze destijds lid waren van het Verdinaso. Zoals bekend mag worden geacht, propageerde het Verbond van Dietsche Nationaal-Solidaristen (Verdinaso) een politieke en maatschappelijke ordening op corporatieve grondslag, waarbij in de praktijk bleek, dat de mentaliteit

van zijn leiders zich bewoog in anti-democratische zin met een gematigde toepassing van het leidersbeginsel. In België was Joris van Severen daarvan de exponent. In Nederland werd dit denkbeeld nagestreefd door Arnold Meyer, aanvankelijk in diens Zwart Front, later in Nationaal Front. Aangenomen kan worden, dat genoemde Arnold Meyer, om redenen van uiteenlopende aard, geen deel wil uitmaken van de Nederlandse Concentratie.

Voorshands zijn er onvoldoende aanwijzingen voor het veronderstellen van het bestaan van een nauw contact tussen de Vlaamse en de Nederlandse Concentratie. Het opnemen in "Opstanding" (zie boven) van het verslag van de oprichtingsvergadering van de N.C. en het plaatsruimte verlenen aan artikelen van de secretaris van de Nederlandse organisatie in het periodiek van de Vlaamse, zouden desniettemin in die richting kunnen wijzen.

De opzet en de stijl, waarin een en ander heeft plaats gevonden, vestigen de indruk, dat de Nederlandse Concentratie meer naam is dan werkelijkheid. Dezerzijds wordt het geheel gezien als een poging van politieke amateurs, die beschouwd willen worden als "rechtsgezinde" opposanten, om invloed uit te oefenen op het politieke bestel hier te lande.

IV. INDONESIË.

Dat de C.P.N. en andere Nederlandse communistische organisaties de in Nederland verblijvende Aziaten beïnvloeden is reeds bij herhaling gerapporteerd evenals het feit, dat in de organen dezer organisaties vrij regelmatig aandacht wordt geschonken aan het gebeuren in Azië waarbij anti-imperialistische en vooral anti-Amerikaanse propaganda wordt gevoerd. "De Waarheid" voert hierbij de boventoon.

De laatste tijd is er ook weer een verhoogde propaganda tegen de Indonesische regering.

Enige tijd geleden heeft "De Waarheid" een rubriek geopend, gewijd aan de "Perdjoangan Indonesia" (Indonesische strijd). In het nummer van 2 Maart is o.a. vermeld, dat kort tevoren agenten van de imperialisten getracht hebben in Bandoeng een nieuwe "gele vakcentrale" voor Indonesië op te richten.

Beschouwingen over de Amerikaanse strategie in het Verre Oosten en de daarmee gepaard gaande anti-Amerikaanse propaganda komen van een correspondent te Londen.

Tijdens een bijeenkomst op 17 en 18 Maart j.l. heeft het Partijbestuur der C.P.N. een uitvoerige resolutie aangenomen waarin ook aan Indonesië de nodig geachte aandacht is geschonken. Daarin komen wederom als eisen naar voren: "ondersteuning van de rechtvaardige strijd van de Indonesische arbeiders en boeren onder leiding van de "Partai Kommunis Indonesia" (P.K.I.) en verbreking van de overeenkomst der Ronde Tafel Conferentie, welke de koloniale uit-

buiting in stand houdt en verscherpt en welke de vrijheid en zelfstandigheid van Indonesië met inbegrip van Nieuw-Guinea in de weg staat".

De geruime tijd geleden op instigatie van de E.V.C. begonnen activiteit onder de Indonesische schepelingen duurt voort. Tijdens bijeenkomsten met Indonesische schepelingen te Amsterdam en te 's-Gravenhage zijn respectievelijk vertoond de Russische films "Stalingrad" en "Partisanen bij de Spoorwegen".

De bijeenkomst te Amsterdam stond onder leiding van de bij herhaling in de maandoverzichten gesignaleerde Sudirdjo, verbonden aan de E.V.C. en hoofdbestuurslid van de "Perhimpunan Indonesia" (P.I.).

Bij de begrafenis te Amsterdam van enkele Indonesische schepelingen, die bij een ongeluk (door eigen schuld) aan boord van het motorschip "Tarakan" om het leven zijn gekomen, heeft Sudirdjo het woord gevoerd en deze aangelegenheid aangegrepen om de hoop uit te spreken, dat de Stoomvaartmaatschappij "Nederland" in het gebeurde aanleiding mocht vinden de arbeidsvoorwaarden van het Indonesische personeel te verbeteren.

Naar aanleiding van bedoeld ongeluk heeft de P.I.-voorzitter R.Sunito zich direct in verbinding gesteld met de bond van Indonesische havenarbeiders en zeelieden te Djakarta. Deze bond heeft aanstonds bij genoemde Stoomvaartmaatschappij geprotesteerd in verband met vermeende tekortkomingen harerzijds waarbij er tevens door de (communistiche) bond op is gewezen, dat "het ongeluk in feite een gevolg is van rassendiscriminatie.

Het reeds eerder in de maandoverzichten besproken contact tussen de E.V.C. en de communistische vakcentrale SOBSI (Indonesië) is bevestigd door het verblijf hier te lande van Sudarsono, secretaris-generaal der SOBSI. Aanvankelijk heeft de P.I. de aan zijn verblijf in Nederland verbonden kosten betaald, maar daar zij na enkele weken daartoe niet meer in staat was heeft de E.V.C. dit toen overgenomen. Sudarsono heeft naar verluidt bij de E.V.C. de vakbeweging bestudeerd. Op 20 Maart j.l. is hij naar Praag vertrokken om daar gedurende enige tijd ook de vakbeweging te bestuderen. //

Te Amsterdam is opgericht een Indonesisch-Indo Chinees Comité voor uitzending van deelnemers aan het 3de Wereld Jeugdfestival, dat van 5 - 19 Augustus a.s. in de Oostelijke Zone van Berlijn wordt gehouden. In dit comité hebben zitting een Indonesiër, namelijk de leider van de te Amsterdam bestaande "Pemuda dan Peladjar Indonesia" en lid van de Rupi en twee Indo-Chinezen van de vereniging "Chung San Hui".

Ook wordt de mogelijkheid onderzocht Surinamers uit

VERTROUWELIJK

Amsterdam naar het festival te zenden. Het is echter niet uitgesloten, dat dit zal afstuiten op financiële bezwaren.

Vorengenoemde vereniging "Pemuda dan Peladjar Indonesia" (P.P.I.) is een communistische groepering, staande onder invloed van de "Perhimpunan Indonesia", om onder Aziatische studenten te Amsterdam de communistische ideeën te verbreiden. Deze groepering is eerst aangeduid als "Panitera" maar dit is in feite het secretariaat van de P.P.I., opgericht in September 1950 direct na het I.U.S.-congres te Praag (Augustus 1950) en kennelijk door Indonesiërs, die dit congres hebben bijgewoond. Tot hen behoort de Amsterdamse student Sukotjo, die een der leiders is van de P.P.I. en die thans ijvert voor de deelneming aan het vorenbedoelde Wereldfestival te Berlijn.

De P.P.I. is naar verluidt een groep van ongeveer twintig communistisch georiënteerde Indonesiërs en Indo-Chinezen. (In September 1950 heeft de "Panitera" der P.P.I. te Amsterdam een zaal gehuurd en daar een gratis filmvoorstelling gegeven. Vertoond werd een film "Hongarije in opbouw").

In Februari j.l. is te Amsterdam het eerste nummer verschenen van het Rupi-orgaan "Tunas", dat beschouwd kan worden als een voortzetting van het indertijd opgeheven Rupi-orgaan "Suara Rupi". Dit eerste nummer van "Tunas" is goed verzorgd. Het zou als een aanwijzing voor een verschuiving in meer linkse richting van de Rupi kunnen worden gezien, dat o.a. ook artikelen zijn opgenomen van Prof. Wertheim, de "Perhimpunan Indonesia" en van de eerder genoemde "Panitera Pemuda dan Peladjar Indonesia".

Het heeft de aandacht getrokken, dat verschillende in Nederland woonachtige Chinezen, reizen maken naar Denemarken. Voor enkele hunner kunnen wellicht zakelijke belangen gelden. Anderzijds bestaat de mogelijkheid, dat de reizen verband houden met politieke activiteit, temeer omdat er te Kopenhagen een diplomatieke vertegenwoordiging van de Chinese Volksrepubliek bestaat. Een der Chinezen, die onlangs uit Kopenhagen terugkeerde, heeft zich - naar verluidt - tegenover landgenoten in Nederland uitgelaten, dat hij daar communistische bijeenkomsten heeft bijgewoond.

Een andere Chinees, die kortgeleden kennelijk Denemarken bezocht, althans op 18 Maart j.l. met de "Scandinavian Express" terugkeerde, is de communistische propagandist Chen Shi Man te Amsterdam. Bekend is zijn contact met communistische Chinese propagandisten elders in Europa.

Aan het vorenstaande kan nog worden toegevoegd, dat in een anonieme brief uit Denemarken een Chinese student te Amsterdam wordt gesignaleerd als iemand, die bezig is met het organiseren van communistische activiteit, waarbij

hij - naar uit de brief kan worden afgeleid - ook in verbinding staat met genoemd land.

In het uit Parijs in Nederland geïmporteerde communistische Chinese blad "Kiu Lün" is veel aandacht geschonken aan de herdenking van de ondertekening van het "Vredesverdrag China-Rusland". Deze herdenking heeft zowel te Peking als te Moskou plaats gehad. De bladen in Peking getuigen daarbij van een heftige anti-Amerikaanse propaganda en bewieroken de Chinees-Russische vriendschap. Zij schrijven ook tegen het Japanse imperialisme, dat met Amerikaanse steun weer zal verrijzen, maar China en Rusland heten heden ten dage voldoende krachtig om dit te beletten en het Japanse militarisme te beteugelen. Dit geldt ook o.a.v. het imperialisme van andere landen. Uiteindelijk, zo wordt betoogd, zullen Rusland en China een duurzame vrede in het Verre Oosten en in de gehele wereld afdwingen.

Tijdens de herdenkingsfeesten heeft te Peking de Russische gezant het woord gevoerd. Ook hij getuigde van de kracht der verbonden Russische en Chinese volkeren. Op de herdenkingsdag (14 Februari 1951) waren Molotof en Wysjinsky met andere diplomaten van Europese landen in het Chinese Gezantschap te Moskou aanwezig.

In de tweede helft van 1950 is te Peking uitgegeven het in Esperanto gestelde geschrift "Volksdemocratisch China", kennelijk bestemd voor verspreiding in tal van landen. Op het titelblad is de rode vlag (met een grote gouden ster en vier kleine gouden sterren) van de Chinese Volksrepubliek afgebeeld, benevens het wapen van deze republiek. Verzending heeft ook naar Nederland plaats gevonden.

18-4-1951

V. Voor het overzicht der stakingen in de maand Maart 1951 zie blz. 20.

OVERZICHT DER STAKINGEN IN MAART 1951.

- 20 -

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat	Volgno
Kon. Ver. Tapijt fabr. Deventer.	Protest tegen invoering v.h. vastgestelde toegestane tariefloon.	---	Op 4 na werden alle stakers ontslagen.	1
Boekbinderij L.v.Leer & Co. Amsterdam.	Arbeiders eisten verhoging premie toeslag.	---	Staaksters werden allen ontslagen.	2
NV Deventer Kofferfabr. Deventer.	Arbeiders eisten hogere dan toegestane lonen.	---	4 stakers hervat-ten het werk op oude voorwaarden, 1 arb. nam ontslag 1 arb. kreeg ontslag.	3
Bouwvakarb. Centrale West, Amsterdam.	Protest tegen invoering nieuwe tariefregeling.	---	Werk normaal hervat.	4
Houtzagerij en -schaverij "Atlas", Amsterdam.	Arb. gingen niet accoord met de invoering van nieuw premie-stelsel.	EVC stookte.	Werk normaal hervat.	5
Bouwvakarb. Fa. Oudehand, Zevenaar.	Arb. eisten verhoging van het uurloon.	---	Werk werd op nieuwe voorwaarden hervat.	6
Bouwvakarb. Fa. Krabo, Leiden.	Protest tegen prijsstijgingen van levensmiddelen.	Waarschijnlijk door EVC voorbereid.	Werk normaal hervat.	7
Bouwvakarb. "Dura", Den Haag.	Protest tegen bestaande loonregeling.	EVC stookte.	1 arbeider werd ontslagen op eigen verzoek.	8
Gasmeterfabr. te Dordrecht.	Protest tegen nieuwe loonregeling.	EVC-Metaal stookte.	Werk werd op nieuwe loonregeling hervat.	9
Bouwvakarb. P.A.v.Wijnen IJmuiden.	Arb. eisten 5 % loonsverhoging.	Unie-bonden EVC werd geweerd.	Werk werd tegen oude loonregeling hervat.	10

V Be- De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal
 o gin stakers aan.
 l in De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal
 g vo- arbeiders aan, dat in normale toestand werkzaam is.
 n rige . staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren).
 o mnd. - staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uren en langer).
 = staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
1	23-2	17																															
2	23-2	170	30																														
3	28-2	50	6																														
4		ongeveer 200																															
5		ongeveer 50																															
6								30																									
7																				40	40												
8																				ongeveer 70													
9																				55													
10																				ongeveer 175													

Bouwwakarb. R.K.-HBS, Hengelo.	Arb. waren van me- ning, dat het geen weer was om te werken i.v.m. regen.	EVC ageerde.	Werk normaal her- vat.	13
Bouwwakarb. Verripsen- Hooft, Nieuwer-Amstel.	Arb. eisten loons- verhoging.	EVC stookte.	Werk normaal her- vat.	12
Grondwerkers Fa. van Oord, Heerenveen.	Alle arbeiders eis- ten uitbetaling van een prestatie-toelage en verbetering van de arbeidsvoorwaar- den.	EVC-ABWB steunt.	-----	15

VERTROUWELIJK

Bijlage I.

Uit "Politiek en Cultuur" April 1951.

"De centrale taak voor de komende maanden" door Jan Schalker.

Is nu de actie van Stockholm van geen betekenis geweest, zullen velen zich afvragen?

Natuurlijk wel. De actie tegen de atoombom bracht honderden miljoenen in beweging en was een gevoelige slag tegen de atoombomdiplomaten, die de atoombom als afpersingsmiddel gebruikten tegen de vredelievende volkeren. De 500.000.000 handtekeningen zijn nog steeds van waarde als blijvende waarschuwing aan heren als Eisenhower, die nog kort geleden verklaarde, niet te zullen aarzelen om als eerste de atoombom te gebruiken.

500.000.000 handtekeningen zijn 500.000.000 levende mensen, die uitdrukking gaven aan hun afschuw van de oorlog en die zich bewust zijn geworden welk een beslissende rol zij vervullen.

Maar deze actie maakte een nieuwe oorlog niet onmogelijk. Met de ervaringen van deze actie, op de basis die toen gelegd is, zullen de vredeskrachten er in slagen onder de oproep van de Wereldvrede Raad, die beslissend is over de vraag oorlog of vrede, een nog groter aantal handtekeningen te verzamelen dan onder de oproep van Stockholm.

Twee van de vijf mogendheden, die in de oproep genoemd worden, de Sowjet-Unie en de Chinese Volksrepubliek, onderschrijven de oproep. De handtekeningen van hun vertegenwoordigers staan er reeds onder.

Deze landen hebben een bevolking van 650.000.000 mensen. De regeringen van drie landen, Amerika, Engeland en Frankrijk, met een bevolking van 225.000.000, aanvaarden haar niet. Doch de overgrote meerderheid van deze 225 miljoen mensen zijn het met deze oproep eens. De uitspraak en de actie van deze miljoenen, gevoegd bij de miljoenen in de overige kapitalistische landen, zullen deze regeringen ertoe moeten dwingen in te stemmen met het bijeenroepen van een bijeenkomst van de Grote Vijf, met het doel om tot een vredesverdrag te komen.

Kameraad Stalin zegt in zijn interview met de Prawda:

"De oorlog zou onvermijdelijk kunnen worden, indien de oorlogsstokers er in slagen de volksmassa's in een net van leugens te verstrikken, hen te misleiden en hen in een nieuwe wereldoorlog te storten.

Dat is de reden, waarom de brede campagne voor de handhaving van de vrede, als een middel om de misdadige kuiperijen van de oorlogsstokers te ontmaskeren, nu van het allergrootste belang is".

De actie voor een vredesverdrag zal ons in staat stel-

len om dit leugen-gordijn, dat de basis is van de oorlogsvoorbereiding tegen de Sowjet-Unie, aan flarden te scheuren.

Immers, elke handtekening onder deze oproep stelt de vraag: "Regering, waarom sluit gij geen vredesverdrag? Waarom zijt gij daartegen? De Sowjet-Unie en de Chinese Volksrepubliek, evenals de Volksdemocratische landen zijn er voor! De meerderheid der volkeren is er voor!"

En indien dus honderden millioenen mensen over de gehele wereld, door deze actie duidelijk gemaakt wordt, dat de Sowjet-Unie en de Volksdemocratische landen vóór een vredesverdrag zijn, en de regeringen van de kapitalistische landen er tegen, wanneer het hun dus duidelijk wordt dat niet de Sowjet-Unie, maar Amerika met zijn satellieten agressief zijn, naar een oorlog drijven, dan is het duidelijk, wat daarvan de gevolgen zullen zijn.

Het besluit van de Wereldvredeesraad om een internationaal vredesreferendum te houden, dat zijn weerga in de geschiedenis niet kent, zal dan ook een belangrijke, zo niet beslissende stap zijn naar een duurzame vrede.

Maar wat gebeurt er nu met de actie tegen de herbewapening van Duitsland?, zullen velen zich afvragen.

Nederland behoort tot de rechtstreeks bedreigde landen. In ons land is de strijd tegen de Duitse herbewapening een onderdeel van onze nationale politiek. Deze strijd is in geen enkel opzicht in tegenstelling tot die voor een vredesverdrag, doch vormt daar een onderdeel van. Een vredesverdrag tussen de vijf grote mogendheden zal n.l. ook het vraagstuk-Duitsland tot een oplossing kunnen brengen.

De Wereldvredeesraad legt dan ook de nadruk op het verstrekkende, het allesbeheersende, nl. een wereldpetitionnement voor een vredesverdrag. En o.i. terecht. Twee petitie's tegelijk zou de actie voor beide verzwakken, zou de kracht verdelen.

En tegelijk met de massale actie voor een vredesverdrag kan en moet de strijd tegen de herbewapening niet alleen voortgezet, doch verbreed worden.

Een groot aantal voorbeelden tonen aan hoe dat gebeuren kan. Wijzen we slechts op de uitspraken van vele vooraanstaande Nederlanders tegen de herbewapening, op de talloze comité's, die uit de bevolking ontstonden in Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, e.a. plaatsen. Wijzen we op de acties die vooral onder intellectuelen gaande zijn. Wijzen we op de protesten uit tal van vergaderingen, bedrijven, buurten en verenigingen.

Maar wijzen we bovenal op de herdenking van de Februari-staking, die dit jaar grootser was dan ooit tevoren, hetgeen te danken was aan het feit, dat deze herdenking in het teken stond van de strijd tegen de herbewapening. Zij was een niet mis te verstane uitspraak van de wil van ons volk: Geen Duitse Wehrmacht aan onze Oostgrens.

Al deze initiatieven, vaak van mensen die ver van ons af staan, ja ons zelfs vijandig zijn, wijzen erop hoe wij moeten werken, n.l. deze initiatieven en acties met kracht ondersteunen, niet aflaten op vergaderingen, meetings, in de bedrijven en buurten protesten te organiseren tegen de herbewapening".

Bijlage II.

(Kominformweekblad van Vrijdag 13 April 1951 - No. 14,
Nederlandse vertaling).

Artikel van Paul de Groot, alg. Secretaris van de C.P.N.,
over "De strijd van het Nederlandse volk voor vrede en
nationale onafhankelijkheid".

"Na een langdurig geharrewar tussen de gemarshalliseerde klikken is een nieuwe regering gevormd. Schijnbaar lijken deze regering en de vorige als twee druppels water op elkaar. De reactionnaire Nederlandse bourgeoisie, die sinds eeuwen de kunst om het volk te bedriegen beoefent, weet goed hoe zij de schijn moet redden. Zij wil doen geloven, dat "er niets veranderd is". Maar in werkelijkheid zal de onderwerping aan de eisen van Eisenhower een nog openlijker overheersing door de Amerikaanse imperialisten van ons land en een verscherpte daling van het levenspeil van het Nederlandse volk met zich meebrengen.

De Nederlandse strijders voor vrede en vrijheid zijn er zich van bewust, dat hun voornaamste bondgenoot in de strijd tegen het Nederlandse kapitalisme, dat slechts een satelliet is van het Amerikaanse imperialisme, het Indonesische volk is, dat met de dag de strijd voor zijn bevrijding verder ontwikkelt.

In 1949 hebben de Nederlandse imperialisten, met behulp van de Hatta-klik, beide geleid door de Verenigde Staten, de huichelachtige comédie opgevoerd van de "machts-overdracht" en van de "verklaring van onafhankelijkheid van de Indonesische Republiek". In feite is het imperialistisch juk op Indonesië nog zwaarder geworden. Nog nooit hebben de koloniale uitbuiting en de imperialistische onderdrukking, waaronder het Indonesische volk lijdt, een dergelijke omvang aangenomen.

Maar de uitgebuite massa's van Indonesië, bezield door de schitterende overwinningen van het democratische China en de heldhaftige strijd van het Koreaanse volk, onderwerpen zich niet aan de wil van hun onderdrukkers; zij verdedigen zich met stakingen, die miljoenen arbeiders omvatten. De boeren, die door Amerikaanse en Nederlandse kolonistoren van hun grond werden verdreven, nemen in de loop van massa-acties hun grond weer in

bezit. De Nederlandse burgerlijke pers kan haar ongerustheid niet verbergen over de gewapende strijd, die door de Indonesische partizanen wordt gevoerd tegen de politie van de Hatta-kliek. De "regering", die er niet in slaagt om met behulp van Amerikaanse dollars en van de Nederlandse marine de macht te handhaven, heeft eens te meer bewezen, dat zij de verbitterde vijand van het Indonesische volk is, door het stakingsrecht te ontnemen aan de arbeiders, die werken op ondernemingen, die het bezit zijn van buitenlanders. Maar de arbeiders zetten ondanks deze reactionnaire wetten de strijd tegen de onderdrukking voort. Zij zijn erin geslaagd om hun vakbonden te handhaven, hoewel hun bestaan voortdurend bedreigd wordt door politieterrorisme.

De Communistische Partij van Indonesië staat aan het hoofd van het volk, in de strijd voor de bevrijding van het imperialistische juk en van de inheemse tyrannen in dienst van de Ver. Staten. De Hatta-kliek is erin geslaagd om in 1948, na de wrede provocatie van "Madiun", verschillende communistische leiders te vermoorden. Maar de Communistische Partij van Indonesië heeft haar rijen aaneengesloten en heeft zich versterkt, zowel in politiek als in organisatorisch opzicht.

De Communistische Partij van Nederland strijdt vastbesloten tegen de duistere reactionnaire krachten, die trachten Nederland te veranderen in een aanvalsbasis van de Amerikaanse imperialisten en ons land op de weg van een nieuwe oorlog te drijven.

Het partijbestuur, dat onlangs in een zitting is bijeengekomen, heeft een reeks richtlijnen en leuzen geformuleerd, die wij moeten verwezenlijken. Op het gebied van de organisatie moeten wij zorg dragen, dat het werven van nieuwe leden beschouwd wordt als een blijvende taak. Wij moeten het ideologisch peil van de partijleden opvoeren en ook ons werk in de vakbonden en in de bedrijven verbeteren.

Wat de verdediging van de eisen van de werkende massa's aangaat, strijdt onze partij voor een algemene loonsverhoging van 5 % en voor de verlaging van de belastingen voor de middenstand."

Bijlage III.

(Kominformweekblad van Vrijdag 13 April 1951 - No. 14,
Nederlandse vertaling).

Artikel van R. Palme Dutt, plv. voorzitter van de Communistische Partij Engeland, over "Ons Program en de broederlijke samenwerking van de volkeren van het Britse Imperium".

"Het nieuwe programma van de Britse Communistische Partij "Engelands.weg naar het socialisme" bevat in het gedeelte over "de nationale onafhankelijkheid van het Britse volk en van alle volkeren in het Brits imperium" duidelijke richtlijnen voor de bevrijding van alle volkeren van het huidige Britse imperium, voor hun samenwerking en de wederzijdse hulp bij de verdediging van hun vrijheid en voor de verzekering van hun sociale en economische vooruitgang.

Dit gedeelte behoort tot het belangrijkste van het programma. Het bevat verschillende nieuwe stellingen, die beantwoorden aan de eisen van de huidige situatie. Wat houden deze stellingen in?

In de eerste plaats is thans de nationale onafhankelijkheid van het Britse volk nauw verbonden met die van alle volkeren van het imperium. Dit weerspiegelt de nieuwe toestand, waarin het Amerikaanse imperialisme het Britse imperialisme tot zijn ondergeschikte deelgenoot heeft gemaakt en Engeland heeft veranderd in een afhankelijk, ondergeschikt land.

Het Britse imperium is een satelliet geworden en het Britse volk heeft zijn nationale onafhankelijkheid verloren. Het gevolg is, dat de strijd voor nationale onafhankelijkheid een gemeenschappelijke strijd van het Britse volk en van alle volkeren van het imperium is geworden, zowel tegen de Britse als tegen de Amerikaanse imperialisten.

In de tweede plaats wordt in het programma de strijd voor de nationale onafhankelijkheid van Engeland niet gescheiden van de nationale bevrijdingsstrijd van de onderdrukte volkeren van het imperium.

In de derde plaats worden in het programma de leugens der imperialisten en vijanden van het communisme van de hand gewezen, volgens welke de politiek der Communistische Partij voor nationale onafhankelijkheid der volkeren van het imperium een politiek is, die tot de vernietiging van het imperium leidt.

Ten vierde bevat het programma duidelijke richtlijnen voor de toekomstige betrekkingen tussen het Britse volk en de volkeren van het imperium. "Alle op politieke, economische en militaire onderdrukking berustende betrekkingen tussen de volkeren van het huidige imperium", aldus ons programma, "moeten afgeschaft worden en vervangen worden door betrekkingen, die gegrondvest zijn op volledige nationale onafhankelijkheid en rechtsgelijkheid. Dit vereist het terugtrekken van alle strijdkrachten uit de koloniale en afhankelijke landen en de overdracht der souvereiniteit aan de vrij door de volkeren gekozen regeringen. Dit zal de grondslag in het leven roepen voor een nieuw, hecht, broederlijk bondgenootschap van het Britse volk met de bevrijde volkeren van het imperium.

Deze richtlijn wordt door twee verdere stellingen

van het programma versterkt. De ene is begrepen in de opsomming der taken van de volksregering; waartoe zal behoren: "de verandering van het huidige imperialistische, op ongelijkheid berustende imperium in een sterke, vrije volkerengemeenschap met rechtsgelijkheid, waarbij aan de koloniën nationale onafhankelijkheid wordt gewaarborgd".

De tweede stelling staat in het slotgedeelte van het programma, waarin de doelstelling van de Communistische Partij wordt beschreven, die "de tot stand bringing van een vrij en gelukkig, sterk en machtig socialistisch Engeland in het vrije verbond van het Gemenebest" nastreeft.

De verklaring in het programma over de stichting van een broederlijk bondgenootschap van de volkeren van het imperium, is een nieuwe, belangrijke stap zowel in de politiek van de Britse Communistische Partij als in haar toepassing der Marxistisch-Leninistische beginselen aangaande het nationale vraagstuk onder de huidige verhoudingen op de problemen, die de volkeren van het Britse imperium thans moeten oplossen.

Het programma "Engelands weg naar het socialisme" stippelt slechts een politiek op lange termijn uit voor de Britse arbeidersklasse en het Britse volk ten aanzien van het Britse imperium."

Bijlage IV.

Artikel van v.d. K(olk) in "De Tribune" van 24 Maart 1951 over "Oppositie in de C.P.N."

"Een brief, gericht "Aan de Socialisten van Nederland" en gepubliceerd in de "Nieuwe Wereld", orgaan van de Socialistische Unie, van 17 Maart, is de eerste uiting van een groep oppositionele leden of oud-leden van de C.P.N., wier namen echter verborgen blijven. Wie zijn zij? Wat willen zij? "Stellers van deze brief", zo lezen wij, "zijn allen reeds gedurende jaren lid van de C.P.N., bekleeden in deze partij, of hebben erin bekleed, vooraanstaande functies. Zij slaan echter met bezorgdheid de internationale en nationale ontwikkeling van het politieke leven gade en menen, dat het hun plicht is door middel van deze brief een discussie-bijdrage te leveren, welke mogelijk kan leiden tot een zuivering der politieke atmosfeer". Dan volgt de reden van het anonieme verschijnen van de brief: "De ontwikkeling van de verhoudingen in de C.P.N., in welke partij iedere critiek die ook maar voor een deel tegen de Sowjet-Unie is gericht, tegelijkertijd in de kiem wordt gesmoord en de desbetreffende critici onder opstelling van een leugenachtige en lasterlijke beschuldiging, uit de partij worden geroyeerd, maakt het de stellers onmogelijk hun critiek op een partijcongres te brengen zomin als zij

(vooral nog) hun schriftelijke critiek ondertekend kunnen voeren". Zij geven verder aan dat zij in de C.P.N. willen blijven, om de leiding van deze partij in handen te nemen.

"Het Trotskisme is een vijfde kolonne van het kapitalisme, het Titoïsme niet", aldus de "stellers van de brief". Zij moeten dan wel verbaasd zijn over het oordeel van het lid van het Politiek Bureau van de Joegoslavische CP, Pijade, over de anti-Trotskistische Moskouse processen van 1936. Pijade ontmaskert het proces tegen Rajk in Hongarije als een grove en schaamteloze vervalsing, voor alles gericht tegen Joegoslavië. En hij zegt: "Maar het huidige proces herinnert vooral aan de processen van 1936 in de Sowjet-Unie En nu, nu de procureur van toen (Wysjinsky!) minister van buitenlandse zaken is geworden, wordt dit soort proces naar de internationale arena verplaatst en is het een uitvoer-artikel geworden". (Ce que révèle le procès Rajk", Joegoslavische uitgave, pag. 12).

De stellers van de brief weigeren terecht te geloven dat de Joegoslaven in één nacht tijd "van socialistische helden tot crypto-fascisten zijn geworden"; geloven zij dat dan wel van Leon Trotski, de bouwer van het Rode Leger?; van de beide eerste voorzitters der Communistische Internationale?, van Kamenev, Rikov en vele honderden andere bolsjewiki van de oude garde?

Moge dit alles een reden zijn voor de "stellers van de brief", om op te houden laster te herhalen en zo zelf als lasteraars te verschijnen.

Politieke overtuiging.

Wat zijn de politieke opvattingen van deze oppositionele CP-ers? Wij lezen: "Zij (stellers van de brief) staan dus ook op het standpunt der klassenstrijd, de onvermijdelijkheid der sociale revolutie en het recht der proletariërs hun veroveringen tegenover de bourgeoisie met dezelfde middelen te verdedigen als nu de bourgeoisie tegenover hen doet. Dit recht mag omschreven worden als de "dictatuur van het proletariaat", hoewel de stellers zich deze dictatuur voorstellen als een enorme meerderheidsdictatuur, dus beter gezegd als een democratie van het volk, welke door het volk verdedigd wordt tegenover hun vroegere uitbuiters en onderdrukkers". Dit is, zo menen wij, een goede communistische overtuiging, waarmee we de schrijvers geluk mogen wensen; onmogelijk is het daarbij niet op te merken, dat juist deze punten (dictatuur van het proletariaat, de klassenstrijd, de noodzaak om tegenover het geweld van de bourgeoisie ons eigen geweld te stellen) door de Soc. Unie niet werden aanvaard en redenen waren voor het niet doorgaan van de fusie met de RCP. Hetzelfde geldt voor het volgende: "De stellers zullen echter altijd de verdediging van de Sowjet-Unie voeren tegenover kapitalistische aanvallers". Het is bijna woordelijk de formulering van het (oorspronkelijke) fusie-program Soc. Unie-RCP; maar de Soc. Unie

verwierp later dit punt, - zoals thans helaas ook de Joegoslaven dit punt verwerpen.

Wonderlijke zaken! De zogenaamde "vijfde kolonne van het kapitalisme" is het op deze uitermate belangrijke punten geheel met de stellers van de brief eens; de Soc. Unie tot wie zij zich wenden, heeft juist op deze punten de RCP bestreden. Dit toont eens te meer aan, hoe noodzakelijk het is, niet af te gaan op lasterpraat, maar de politieke stromingen te onderzoeken aan de hand van de door dezen gevolgde politiek in het verleden en het heden; slechts daaraan kan men de vrienden en de vijanden van het socialisme herkennen."

Bijlage V.

De intrekking door de Franse Regering van de vergunning tot vestiging van de zetel van het Wereldvakverbond, de Wereldfederatie van de Democratische Jeugd en de Internationale Democratische Vrouwenfederatie te Parijs.

Bij decreet van de Franse Minister van Binnenlandse Zaken van 24 Januari 1951 is de per 19 April 1946 verleende bewilliging aan het Wereldvakverbond tot vestiging van zijn zetel te Parijs ingetrokken. Eenzelfde maatregel werd tegen de andere hiervoren vermelde Federaties getroffen.

Deze maatregel is uitgelokt door de pro-Russische activiteit van het W.V.V., in welk verband kan worden gewezen op de uitzonderlijke en eenzijdige opvatting, welke de aangesloten vakbonden van de Sowjet-Unie erop nahouden, welke bonden een instrument vormen in handen van de politieke machthebbers der U.S.S.R.. De directieven, leuzen en handelingen van het W.V.V. onderstrepen in welke mate de politiek van het Verbond geliëerd is aan die van de Sowjet-Russische leiders en hoe dit W.V.V. hun belangen dient. Als illustratie van het vorenstaande zij gewezen op de samenstelling van de leidende organen van het W.V.V. waarin uitgesproken de partijleiders zijn opgenomen wier marxistische opvattingen/in doelstellingen, welke het Kominform en het W.V.V. in vele opzichten nastreven. Een bepaalde onmiddellijke aanleiding voor de uitwijzing blijkt er niet te zijn.

Uiteraard heeft het W.V.V. tegen bedoelde maatregel geprotesteerd, waartoe het recht aan de Franse Regering wordt ontzegd op grond van de omstandigheid, dat het W.V.V. erkend is als lid van de Sociaal-Economische Raad van de U.N.O.. Niet alleen bij monde van de W.V.V.-voorzitter, Guisepe di Vittorio te Milaan (Waarheid 6 Februari 1951) werd verzet aangetekend. Bedoeld protest is ook ingediend bij de Organisatie van de Verenigde Naties. Voorts heeft /geen twijfel overlaten; voorts de overeenstemming

de Franse communistisch georiënteerde vakcentrale, de Confédération Général du Travail (C.G.T.) geageerd.

Van deze C.G.T. is een appèl uitgegaan. Het is gericht tot alle Franse arbeiders en wekt deze o.m. op tot het houden van betogingen, werkstakingen e.d.. Het bedoelde decreet wordt als een Amerikaans product gekenschetst, omdat de uitvaardiging ongeveer samenviel met de reis van de president van de Franse Conseil naar Amerika en met het bezoek van Generaal Eisenhower aan Europa.

Verder heeft de tot de C.G.T. behorende Fédération des Travailleurs de la Metallurgie het decreet tegen het W.V.V. ook gehekelde. Het wordt een fascistische maatregel genoemd, welke met de andere regeringsmaatregelen (o.m. het verschijningsverbod van een drietal linkse bladen) middelen zou vormen om "de arbeiders en de volkeren van kapitalistische landen te isoleren en te verdelen teneinde de oorlogsvoorbereidingen te kunnen intensifieren".

Het resultaat van deze acties is geweest een groot aantal protesten, delegaties, bijeenkomsten e.d., maar bijna overal hebben de demonstraties een vormelijk karakter gehad, terwijl geen enkele ordeverstoring heeft plaats gegrepen. Slechts in een enkel geval is het tot een korte symbolische staking gekomen. De Franse arbeiders hebben zich in het algemeen niet voor de actie van de C.G.T. geïnteresseerd. De zetelverplaatsing van het W.V.V. brengt overigens voor de C.G.T. geen consequenties van betekenis mede. De C.G.T. is immers een wettelijk erkende vakcentrale gebleven, welke ondanks bedoelde maatregel haar instructies van het W.V.V. zal kunnen blijven ontvangen.

Bijlage VI.

C.P.N.-pamflet, landelijk verspreid op of omstreeks 13-4-'51.

Voor 10 pct loonsverhoging, Nu!

Arbeiders, mannen en vrouwen!

De prijzen vliegen omhoog! De zwaarste aanval sinds de oorlog op Uw levenspeil is ingezet.

Hij is het gevolg van de Amerikaanse opdracht aan de nieuwe regering-Drees-Teulings om actief de derde wereldoorlog tegen de Sowjet-Unie te helpen voorbereiden.

Tezamen met Krupp, Aus der Fünten en de Christiansens!

Op onvervalste kapitalistische wijze wil de regering haar nieuwe milliarden-oorlogsprogram uitvoeren op kosten der werkers.

Maar regering en program zijn tot stand gekomen tegen de wil van het Nederlandse volk!

De regering vertelt U, dat de Sowjet-Unie ons land en volk bedreigt. Maar het is niet de Sowjet-Unie, waarvoor ons volk te vrezen heeft.

Het Sowjet-volk is juist aan zijn vijfde prijsverlaging toe. Het kan een roebel ook maar één keer uitgeven. Het kan niet tegelijkertijd het leven goedkoper maken en bewapenen.

Oorlog is de grootst denkbare schadepost voor het Sowjet-volk!

De vijand van het Nederlandse volk is het Amerikaanse grootkapitaal en zijn vazal-regering in Den Haag!

Wallstreet zet overal waar het kan de landen in vuren en vlam. Wapenfabrikanten en atoomkannibalen dromen slechts van oorlogsvoorbereiding en oorlog. Daaraan kunnen zij zwaar verdienen.

Iedere arbeider weet dat!

Maar de regering stelt het voor alsof de kapitalisten "hun deel in de lasten zullen dragen".

Laat U niet misleiden, want niets is minder waar!

De regering vraagt uw "offer", maar de suikerspeculanten hebben de eerste vijf miljoen gulden al uit Uw zakken gestolen!

De regering weet, dat de arbeidersklasse niet bereid is een oorlogsrekening van zes duizend miljoen gulden in de komende vier jaren te betalen.

De eerste stakingen tegen het oorlogsprogram en de prijsverhogingen bewezen dit!

Uit angst voor uitbreiding stond de regering een loonsverhoging van 5 % toe. Als afkoopsom om de "arbeidsvrede" te bewaren.

Tezelfdertijd traden de leiders der Uniebonden in het geweer. Een grootscheepse manoeuvre begon om de arbeiders in de war te brengen en te verdelen.

Met ongekende demagogie roepen zij uit, dat zij "ontevreden" zijn over de regeringspolitiek, dat 5 % "niet voldoende" is, maar zij betuigen om te beginnen hun instemming met 5 % consumptie-beperking.

Suurhoff, Oosterhuis e.a. zijn onvoorwaardelijke voorstanders van het oorlogsprogram Eisenhower-Drees!

Nergens zijn zij opgetreden tegen het oorlogs- en hongerprogram zelf, doch verdedigen het vurig. Hun partijgenoten zijn de ministers, die verantwoordelijk zijn voor het program.

Maar zij manoeuvreren en stellen eisen op papier om de arbeiders van de strijd af te houden!

Zij spelen het oude spel van een gulden nemen en een dubbeltje geven. Sinds September 1950 zijn de kosten van het levensonderhoud met 16 % gestegen. Suurhoff zelf rekende uit, dat het 13 % is.

De regering geeft echter 5 % en de ondernemers en oorlogsindustriëlen steken de rest in hun zak.

De arbeiders worden op zijn minst voor 10 pct bestolen!

Doorziet het spel van leugen en bedrog, dat ten koste van Uw gezin, ten koste van de toekomst van Uw kinderen wordt gespeeld.

VERTROUWELIJK

Vecht met alle middelen voor de terugbetaling van het gestolene, in de vorm van een loonsverhoging van 10 %!
Weigert ook maar het kleinste offer te brengen voor de misdadige oorlogsplannen!

Arbeiders, werkers van hoofden en handen.

De reactie probeert op het ogenblik hoe ver zij kan gaan. Laat haar geen streep verder komen.

Smeedt het sterke wapen van de eenheid, waartegen geen ondernemer en geen oorlogstoker op kan!

Ziet naar de glorierijke en succesvolle strijd van de arbeiders van Barcelona!

Neemt een voorbeeld aan de heldhaftige arbeidersklasse van Frankrijk, die in machtige stakingen belangrijke loonsverhogingen afdwong.
